

Sygn. akt V.2 Ka 13/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędziowie: SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska

SSO Olga Nocoń

Protokolant: Monika Maj

w obecności M. F. Prokuratora Prokuratury Rejonowej

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2017 r.

sprawy: **T. B. /B./,**

syna J. i H.,

ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 200 § 1 kk i art. 200 § 3 kk w zw. z art. 12 kk i przy zast. art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 27 października 2016 r. sygn. akt VI K 294/16

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II.odstępuje od obciążenia oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego.

SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska SSO Olga Nocoń

Sygn. akt V.2 Ka 13/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wyrokiem z dnia 27 października 2016 roku o sygn. akt. VI K 294/16 w sprawie oskarżonego **T. B. (B.):**

1. uznał ww. oskarżonego za winnego tego, że w okresie od około stycznia 2008 r. do około końca 2014 r. w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu

z góry powziętego zamiaru, poprzez dotykanie okolicy piersi, brzucha i narządów płciowych wielokrotnie doprowadzał małoletnią W. B. ur. (...) do poddania się innym czynnościom seksualnym oraz do wykonania czynności seksualnych polegających na dotykanii jego narządów płciowych oraz wkładaniu członka do ust, a nadto w ww. czasie i miejscu prezentował pokrzywdzonej treści pornograficzne; wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 § 1 kk i art. 200 § 3 kk w zw. z art. 12 kk i przy zast. art. 11 § 2 kk. i za to na mocy art. 200 § 1 kk. w zw. z art. 11 § 3 kk. Sąd wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;

2. uznał oskarżonego T. B. (B.) za winnego w okresie od około stycznia 2008 r. do około końca stycznia 2016 r. w R., działając w krótkich odstępach czasu

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, poprzez dotykanie okolicy piersi, brzucha i narządów płciowych wielokrotnie doprowadzał małoletnią N. B. ur. (...) do poddania się innym czynnościom seksualnym oraz do wykonania czynności seksualnych polegających na dotykanii okolicy jego narządów płciowych a nadto w ww. czasie i miejscu prezentował pokrzywdzonej treści pornograficzne z art. 200 § 1 kk i art. 200 § 3 kk. w zw. z art. 12 kk.

i przy zast. art. 11 § 2 kk. i za to na mocy art. 200 § 1 kk. w zw. z art. 11 § 3 kk. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

3. uznał oskarżonego T. B. (B.) za winnego tego, że w okresie od około czerwca 2012 r. do 2 lutego 2016 r. w R. działając w krótkich odstępach czasu

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru poprzez dotykanie okolicy piersi, brzucha wielokrotnie doprowadzał małoletnią A. B. (1) ur. (...) do poddania się innym czynnościom seksualnym, tj. popełnienia czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 § 1 kk. w zw. z art. 12 kk. i za to na mocy art. 200 § 1 kk. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

4. Sąd na mocy art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk połączył kary pozbawienia wolności, wymierzone oskarżonemu za przypisane mu przestępstwa i orzekł w ich miejsce karę łączną

8 (osiem) lat pozbawienia wolności;

5. Sąd na mocy art. 63 § 1 kk. zaliczył oskarżonemu T. B. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w okresie od 3 lutego 2016 r. do dnia 27 października 2016 r.;

6. Na mocy art. 41a § 2 kk. Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego T. B. nakaz opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi W., N. oraz A. B. (1) na okres 8 (ośmiu) lat;

7. na mocy art. 41a § 2 kk. Sąd orzekł wobec oskarżonego T. B. zakaz kontaktowania się w jakikolwiek sposób z pokrzywdzonymi W., N. oraz A. B. (1) na okres 8 (ośmiu) lat;

8. Sąd na mocy art. 41a § 2, 3a i 4 kk orzekł wobec oskarżonego T. B. zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych W., N. oraz A. B. (1) na odległość mniejszą niż 50 (pięćdziesiąt) metrów na okres 8 (ośmiu) lat;

9. Na mocy art. 46 § 2 kk orzekł od oskarżonego T. B. na rzecz małoletniej W. B. nawiązkę w kwocie 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych;

10. Sąd na mocy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił w całości oskarżonego od ponoszenia opłaty i wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył powyższe orzeczenie w całości. Wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 kpk przez dowolną ocenę zeznań świadków;

2. obrazę przepisów postępowania, a to art. 191 § 2 kpk przez brak uprzedzenia świadków o prawie odmowy składania zeznań w postępowaniu przygotowawczym;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych czynów podczas, gdy właściwa ocena zebranych dowodów nie pozwala na takie ustalenia.

Z ostrożności procesowej w razie nieuwzględnienia powyższych zarzutów, postawił zarzut rażącej surowej kary, nie uwzględniającej uprzedniej niekaralności oskarżonego.

Wskazując na powyższe zarzuty wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego T. B. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie;
2. uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała. Apelacja ta w zakresie w jakim kwestionowała ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku całkowicie pozbawiona była słuszności. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w których zaprzeczał, aby dopuścił się przypisanych mu przestępstw i ustalenia oparł na zeznaniach świadków (w tym małoletnich pokrzywdzonych), które zdaniem skarżącego budzą wątpliwości co do ich wiarygodności. Skarżący kwestionował nadto ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji podnosząc, że zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granicę swobodnej oceny dowodów. Przed odniesieniem się do tego ostatniego stwierdzenia należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw Sądu, a zarzut obrazu tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy gdy zostanie wykazane że Sąd orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem Sąd ten wskazał dowody na których oparł ustalenia co do zachowań oskarżonego, a jednocześnie wskazał przesłanki którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Sąd I instancji mając do wyboru przeciwstawne stanowiska dotyczące zachowania oskarżonego poczynił ustalenia opierając się na zeznaniach pewnej grupy świadków (w tym małoletnich pokrzywdzonych) uznając, je za wiarygodne zaś wyjaśnieniom oskarżonego tego waloru odmówił. Z faktu, że Sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów – do czego z resztą był zobowiązany – nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy zakreślone w przypisach postępowania zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk . W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonywująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Odnośnie wyjaśnień oskarżonego na które to głównie powołuje się apelujący to wypada tylko zauważyć, że wyjaśnienia te zostały poddane przez Sąd I instancji wnikliwej analizie i konfrontując je z całokształtem ujawnionych okoliczności Sąd Rejonowy uznał je za niewiarygodne. Taka ocena tego dowodu nie zawiera w sobie ani błędu, ani nie jest oceną dowolną skoro została oparta wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy. Należy zwrócić uwagę , iż przyjęta przez oskarżonego linia obrony de facto sprowadziła się do prostej negacji i nawet w tym aspekcie wyjaśnienia te nie były konsekwentne gdyż w toku pierwszych swoich wyjaśnień w sprawie przyznał się on częściowo do popełnienia zarzucanych mu czynów. Potwierdził on fakt, iż prezentował małoletniej W. treści pornograficzne dotykał ją po nogach, zaś ona jego po kroczu. Co prawda w toku kolejnych wyjaśnień odwołał on to częściowe przyznanie się do winy tłumacząc to nakłanianiem go przez funkcjonariuszy Policji, nie mniej to tłumaczenie nie może być uznane za przekonywujące. Pomijając już pokrętną logikę w ramach której przyznając się do bądź co bądź poważnego przestępstwa miałby uniknąć kary - gdyby istotnie był nakłaniany do takiej postawy przez przesłuchujące go osoby i ten stan rzeczy zaakceptował bez

wątpienia potwierdziłby treść wszystkich zarzutów, a nie tylko jednego z nich. Widać zatem, iż nawet jeżeli jakieś sugestie były wobec niego wysuwane z całą pewnością im nie uległ. Co do świadków na podstawie zeznań których Sąd merytoryczny oparł ustalenia faktyczne (małoletnie: W. i N. B.) to zeznania te co do istotnych dla sprawy elementów są ze sobą zbieżne. Oczywiście oceniając zeznania tych małoletnich osób należy uwzględnić ich wiek, a co za tym idzie brak pewnej precyzji zwłaszcza, w historycznej lokacji poszczególnych omawianych zdarzeń. Z drugiej jednak strony jak wynika z opinii biegłej zeznania te mają charakter spontaniczny, ich treść odpowiada reakcji psychologicznej świadka. Obie dziewczynki nie mają skłonności do konfabulacji czy też skłonności do opisywania zdarzeń, które nie miały miejsca. Ich zeznaniom w zakresie prezentowania im treści pornograficznych przez oskarżonego odpowiada fakt, iż takimi plikami dysponował. W tym nagraniem kąpiącej się małoletniej W.. Przechodząc do zarzutu naruszenia przepisu postępowania, a to art. 191 § 2 kpk stwierdzić należy, iż jest on całkowicie nietrafny, zaś autor apelacji nie dostrzegł stosownych pouczeń o prawie odmowy składania zeznań i tak A. B. (2) pouczone została na k. 10 a.s., K. B. k.(...) a.s., H. B. k.(...) a.s., zaś J. B. na k.(...) a.s.

Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny sprowadzały się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi. W żadnym zaś razie nie podważają one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu przestępstw.

Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wymierzone oskarżonemu kary tak jednostkowe jak i łączna 8 lat pozbawienia wolności oraz środki karne jakkolwiek surowe nie mogą być postrzegane jako rażąco niewspółmiernie surowe – jako kary, które w społecznym odczuciu są karami niesprawiedliwymi. Czyny przypisane oskarżonemu cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości oskarżony działał z pełną determinacją wykorzystując fakt wspólnego zamieszkiwania w jednym domu i bliskich więzi rodzinnych dla wykorzystywania łatwości małoletnich ofiar. Sprawia to iż kara ta nie może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową stąd też również w tym aspekcie brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

Z tych powodów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok jako słuszny utrzymał w mocy.

SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

SSO Katarzyna Gozdawa- Grajewska SSO Olga Nocoń